

SEBASTIAN FITZEK

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ
Μάτια II

μετάφραση
Γιώτα Λαγουδάκου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

*Στον πατέρα μου, Φράιμουτ.
Θα τα πούμε την επόμενη Κυριακή στις 10:00,
όπως πάντα.*

Προειδοποίηση

ΜΙΑ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΣΤΗΝ αρχή του βιβλίου; Ωχ! Δεν το έχει κάνει ποτέ αυτό ο Φίτσεκ.

Σωστά, μην ανησυχείτε όμως. Ξέρω πως κάποιους αναγνώστες τούς ενοχλούν οι πρόλογοι, δεν θέλω λοιπόν να σας εκνευρίσω με μεγάλες εισαγωγές.

Μερικές αράδες όμως είναι απαραίτητες, η δε λέξη «προειδοποίηση» δεν χρησιμοποιήθηκε ως τίτλος για να εξάψει την περιέργειά σας, αλλά επειδή, πριν διαβάσετε το βιβλίο αυτό, πρέπει να σας ενημερώσω για κάτι σημαντικό: Ο *Κυνηγός Ματιών* είναι το δεύτερο μυθιστόρημα μιας σειράς (για την οποία δεν ξέρω ούτε κι ο ίδιος πόσα βιβλία θα φτάσει να περιέχει).

Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει οπωσδήποτε να έχετε διαβάσει τον *Συλλέκτη Ματιών* για να καταλάβετε περί τίνος πρόκειται εδώ. Το θρίλερ που κρατάτε στα χέρια σας είναι μια αυτόνομη ιστορία και δεν απαιτεί να γνωρίζετε τίποτα εκ των προτέρων.

Αλλά, φυσικά, ο δεύτερος τόμος αναφέρεται συχνά στον πρώτο. Οτιδήποτε άλλο δεν θα ήταν φυσιολογικό, αφού στην υπόθεση του *Συλλέκτη Ματιών* τα όσα έζησαν οι πρωταγωνιστές, η Αλίνα και ο Τσόρμπαχ, τους επηρέασαν πολύ, όπως είναι λογικό, και σφράγισαν τη ζωή τους, αν δεν την... Όχι, δεν θα αποκαλύψω άλλα. Μόνο το εξής: Αν ξεκινήσετε με τον

Κυνηγό Ματιών, ο *Συλλέκτης Ματιών* δεν θα έχει μετά τόσο μεγάλο ενδιαφέρον. Δυστυχώς δεν γινόταν αλλιώς.

Με την εισαγωγή αυτή δεν θέλω, φυσικά, για όνομα του Θεού, να σας κάνω να αγοράσετε κι άλλα δικά μου βιβλία. Αν το πρώτο μέρος σάς είναι τελείως αδιάφορο, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Το βιβλίο αυτό στέκεται μόνο του, με μια ανεξάρτητη ιστορία. Απλώς δεν θέλω να αρχίσω να παίρνω αργότερα μείλ που να λένε: «Γιατί δεν με προειδοποιήσατε;» Το κάνω με αυτό το σημείωμα, και μάλιστα εγκαίρως. Ακόμη προλαβαίνετε. Ακόμη μπορείτε να κλείσετε αυτό το θρίλερ, να το ξαναβάλετε στο ράφι ή να το στείλετε πίσω.

Ωστόσο, έτσι δεν θα μάθετε τι συμβαίνει στις επόμενες σελίδες. Και θέλετε στ' αλήθεια να συμβεί αυτό;

Φιλικά και καλή ανάγνωση
Σεμπάστιαν Φίτσεκ
Βερολίνο, Απρίλιος 2011

Συγκλονιστικές εξελίξεις στην υπόθεση του Συλλέκτη Ματιών Τα παιδιά απελευθερώνονται. Ο δράστης ομολογεί. Αλλά οι δολοφονίες συνεχίζονται.

Τους τελευταίους μήνες έπαιξε ένα θανάσιμο κρυφτό, τώρα όμως η ταυτότητα του «Συλλέκτη Ματιών» αποκαλύφθηκε: Ο Φρανκ Λάμαν, ο εικοσιτριάχρονος ασκούμενος σε μια μεγάλη εφημερίδα του Βερολίνου, ομολόγησε τις φρικτές δολοφονίες συνολικά τεσσάρων γυναικών και τριών παιδιών.

Στα εγκλήματά του ο Λάμαν τηρούσε μια κτηνώδη αλλά και ακριβή διαδικασία: Πρώτα σκότωνε τη μητέρα, έπειτα απήγε το παιδί και έδινε στον πατέρα ένα τηλεσίγραφο σαράντα πέντε ωρών και επτά λεπτών για να βρει την κρυψώνα. Μετά τη λήξη αυτής της προθεσμίας, τα θύματα πέθαιναν αυτομάτως από ασφυξία. Το τρομερό του όνομα ο Συλλέκτης Ματιών το οφείλει στο γεγονός ότι από τα πτώματα των παιδιών έλειπε πάντα το αριστερό μάτι.

Οι ειδικοί της εγκληματολογικής ψυχολογίας είναι της άποψης ότι –όπως τόσο συχνά– και στην περίπτωση του Συλλέκτη Ματιών η αιτία της αρρωστημένης συμπεριφοράς του βρίσκεται στα παιδικά του χρόνια. Οι πρώτες έρευνες έδειξαν ότι ο Λάμαν μεγάλωσε σε πολύ δύσκολες συνθήκες. Η μητέρα εγκατέλειψε την οικογένεια, και ο πατέρας ένωθε ότι τα παιδιά του του ήταν μόνο βάρος, κυρίως ο αδελφός του Λάμαν, ο οποίος έπασχε από καρκίνο και ένας όγκος του κατέστρεψε το αριστερό μάτι.

Μια μέρα τα δύο αδέρφια κρύβονται σε έναν πεταμένο καταψύκτη, πιστεύοντας ότι ο πατέρας τους θα ανησυχήσει και θα ψάξει να τα βρει. Η απόδειξη της αγάπης του, που με τόση λαχτάρα την περιμένουν, δεν έρχεται όμως. Ενώ ο πατέρας τριγυρνάει στις μπιραρίες χωρίς να υποψιάζεται τίποτα, τα δύο αδέρφια, που δεν μπορούν πλέον να βγουν από τον καταψύκτη, παλεύουν με τον θάνατο από ασφυξία. Τα βρίσκει κατά τύχη ένας δασεργάτης, πολύ αργά όμως. Ύστερα από σαράντα πέντε ώρες και επτά λεπτά ο μικρότερος αδελφός του Λάμαν ήταν ήδη νεκρός.

Οι ψυχολόγοι θεωρούν ότι το τραύμα αυτό είναι η αιτία των μεταγενέστερων δολοφονιών του. Ο Λάμαν ομολόγησε την ενοχή του με ένα μείλ στην αρχισυνταξία της εφημερίδας: «Φυσικά, το παραδέχομαι ευχαρίστως, δείχνει προβλήματα συμπεριφοράς το γεγονός ότι *(με τις πράξεις μου, σ.σ.)* δημιουργώ πάντα τις συνθήκες που περιέβαλλαν τότε εμένα και τον αδελφό μου. Μια μητέρα που για εμάς είχε πεθάνει και που γι' αυτό πρέπει να τη βγάλω ευθύς εξαρχής από το παιχνίδι. Ένας πατέρας που παραμελεί το παιδί του. Μια κρυψώνα που ο αέρας της διαρκεί για σαράντα πέντε ώρες και επτά λεπτά και ένα πτώμα που, όπως και του αδελφού μου, του λείπει το αριστερό μάτι».

Μόνο με την παρέμβαση του αστυνομικού ρεπόρτερ Αλεξάντερ Τσόρμπαχ ματαιώθηκε χθες, κυριολεκτικά το τελευταίο δευτερόλεπτο, ο «τέταρτος γύρος» του Συλλέκτη Ματιών. Χάρη στις έρευνες του Τσόρμπαχ εντοπίστηκε η κρυψώνα των δίδυμων παιδιών που είχαν απαχθεί πρόσφατα. Το αντίτιμο όμως που αναγκάστηκε να πληρώσει ο δημοσιογράφος για τη σωτηρία τους ήταν πολύ μεγάλο. Ενώ εκείνος έβγαζε από το φρεάτιο ενός ασανσέρ το κορίτσι και το αγόρι, ο Φρανκ Λάμαν είχε ήδη βρει το επόμενο θύμα του, τον Γιούλιαν, τον γιο του Τσόρμπαχ, τον οποίο απήγαγε, αφού προηγουμένως είχε δολοφονήσει τη μητέρα του, Νίκι Τσόρμπαχ.

Έκτοτε δεν υπάρχει κανένα ίχνος του Φρανκ Λάμαν. Και το καινούριο τηλεσίγραφο, ενάντια στο οποίο πρέπει να παλέψει ο Αλεξάντερ Τσόρμπαχ αν θέλει να ξαναδεί ζωντανό τον γιο του, λήγει σε λίγες ώρες...

Αν όμως προκληθεί σωματική βλάβη, τότε θα εφαρμόσετε την αρχή «ζωή αντί ζωής», «οφθαλμόν αντί οφθαλμού», «οδόντα αντί οδόντος», «χέρι αντί χεριού», «πόδι αντί ποδιού», «έγκαυμα αντί εγκαύματος», «πληγή αντί πληγής», «χτύπημα αντί χτυπήματος».

Έξοδος 21, 23-25

Ηκούσατε ότι ερρέθη· οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος. Εγώ δε λέγω υμίν μη αντιστήναι τω πονηρώ· αλλ' όστις σε ραπίζει εις την δεξιάν σιαγόνα, στρέψον αυτώ και την άλλην.

Κατά Ματθαίον 5, 38-39

Κεφάλαιο 1

ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ ΒΑΘΜΟΙ, ΕΛΑΦΡΩΣ συννεφιασμένος ουρανός, ένα απαλό αεράκι του Σεπτέμβρη. Η Γιοχάνα Στρομ αγαπούσε αυτόν τον καιρό. Ο σωστός καιρός για να πεθάνει.

Ο άντρας στο παγκάκι του κήπου δίπλα της φάνηκε να αισθάνθηκε την κρυφή επιθυμία της, έστω κι αν σήμερα δεν αντάλλαξε μαζί της ούτε λέξη. Γενικά δεν ήταν ομιλητικός. Μία φορά την ημέρα, δύο ώρες μετά το μεσημεριανό φαγητό, μπορούσε να πηγαίνει στον περιφραγμένο κήπο της κλινικής που ήταν κοντά στο Αμβούργο, για να «ξεμουδιάσουν τα πόδια της», όπως έλεγε η προϊσταμένη. Πράγματι στα ανώμαλα μονοπάτια που περνούσαν φιδωτά μέσα από τα μεγάλα δέντρα του ψυχιατρικού ιδρύματος έπρεπε κανείς να προσέχει πολύ πού πατάει. Μόλις την προηγούμενη μέρα ο ηλικιωμένος Βισνέφσκι σκόνταψε πάνω σε μια ρίζα που ήταν καλυμμένη με τα πρώτα φύλλα του φθινοπώρου και μελάνιασε ο γοφός του. «Καλύτερα να είχε χτυπήσει το κεφάλι του», άκουσε τους νοσηλευτές να κοροϊδεύουν πάνω από τον ασθενή με άνοια. «Ούτε που θα το είχε προσέξει κανένας».

Όπως σχεδόν κάθε ασθενής εδώ στην κλινική Ζανκτ Πφάρενχοπ, ένιωθε τελείως χαμένη. Όχι επειδή ήταν υγιής, ω,

όχι, δεν ήταν, αλλά επειδή δεν πίστευε στην ίαση. Αν ήταν μόνο ο αλκοολισμός, που κατέστρεψε πρώτα την αξιοπρέπεια της και μετά την υγεία της, μια μέρα ίσως μάζευε τα κομμάτια της και στεκόταν απέναντι στους δαίμονες τους οποίους προσπαθούσε να πνίξει με τις μπόμπες από τις συσκευασίες Tetrapak που αγόραζε από το βενζινάδικο. Ίσως μάλιστα, αν είχε επαγγελματική βοήθεια, να αντιστεκόταν όταν ο άντρας της ήθελε πάλι να τη δέσει για να «εξυπηρετήσει τη δουλική της φλέβα», όπως έλεγε. Στην αρχή της σχέσης τους το θεωρούσε ακόμη κάτι σαν παιχνίδι, για το οποίο μπορούσε να δείξει κατανόηση αν αυτό έδινε χαρά στον σύντροφό της.

Ξαπλωμένη στο κρεβάτι, τον άφηνε να τη βρίζει, αποκαλώντας την ξεκωλιάρα, πουτάνα και καυλωμένο βρομόμουννο, και στην αρχή, έπρεπε να το παραδεχτεί με κάποια ντροπή, δεν μπορούσε να αρνηθεί ότι ένιωθε να την ερεθίζει κάπως όταν την άγγιζε λίγο πιο βίαια. Ένα χτύπημα στον πισινό, το χέρι του στο λαρύγγι της, μέχρι εδώ καλά. Έβλεπε ότι τον ερέθιζε κι αυτό επιδρούσε πάνω της· κι επειδή ήξερε πόσο μπορεί να θύμωνε εκείνος αν κάποια φορά του αρνιόταν να γονατίσει μπροστά του λίγο πριν από τον οργασμό, το έκανε. Έπρεπε να ικανοποιήσει τα όνειρά του, αυτά που είχε δει στις πορνοταινίες. Δεν ήταν και τίποτα δύσκολο.

Πίσω, πολύ βαθιά σε μια απομακρυσμένη αποθήκη της συνείδησής της, διαισθανόταν ότι ίσως ήταν ήδη πολύ αργά. Ότι είχε χάσει την τελευταία διακλάδωση στον δρόμο της ζωής της, όπου θα μπορούσε ακόμη να διορθώσει τα πράγματα προτού χαθεί τελείως ο έλεγχος. Είχε δεχτεί να ταπεινωθεί πολλές φορές, είχε διαμαρτυρηθεί πολύ λίγο. Αν ομολογούσε στον Κρίστιαν ύστερα από όλα αυτά τα χρόνια γάμου ότι δεν συμεριζόταν κάποιες από τις προτιμήσεις του, θα έβγαине

ψεύτρα (δικαίως, όπως θεωρούσε) και θα τον πλήγωνε βαθιά. Έτσι, συνέχισε να σωπαίνει και ξεγελούσε τον εαυτό της ότι έχει τον έλεγχο των πραγμάτων.

Αυτή η ελπίδα πέθανε μια πνιγηρή καλοκαιρινή μέρα του Αυγούστου, όταν έφτασε κάθιδρη στο σπίτι με τα ψώνια της εβδομάδας. Η Νικόλα, η κόρη της, είχε πάει εκδρομή με το σχολείο στη Βαλτική και χαιρόταν που θα περνούσε ένα ήσυχο απόγευμα με πίτσα και DVD (τον *Δαιμονισμένο Άγγελο* με τον Μίκι Ρουρκ, που ο άντρας της δεν τον ήξερε και που το είχε αγοράσει από έναν πάγκο με τρία ευρώ) και απογοητεύτηκε με τους απρόσμενους επισκέπτες που ήταν στο σαλόνι. Ο Κρίστιαν ήταν αραγμένος στον καναπέ με δύο φίλους του από το δικηγορικό γραφείο. Προφανώς είχαν ήδη αδειάσει μερικά μπουκάλια κρασί. Η Γιοχάνα δεν περίμενε να τη φιλήσει μόλις μπήκε, αυτό δεν άρεσε στον Κρίστιαν ούτε και παλιότερα. Τις περισσότερες φορές της έδινε ένα φευγαλέο χτυπηματάκι στον πισινό, τον τελευταίο καιρό την τοιμπούσε ελαφρά στις ρώγες μόλις έμπαινε σπίτι. Εκείνη την ημέρα έκανε ένα βήμα παραπάνω.

Δεν θυμόταν όλα όσα συνέβησαν εκείνο το βράδυ, πολλά από αυτά το υποσυνείδητό της τα κρατούσε ευτυχώς κρυμμένα, εκείνο όμως που είχε παραμείνει στη μνήμη της έφτανε για να την κάνει να ξυπνάει με φωνές ακόμα και σήμερα.

Ο Κρίστιαν είχε σηκωθεί και, χωρίς προειδοποίηση, της είχε δώσει ένα χαστούκι στο πρόσωπο.

«Μας άφησες να περιμένουμε, ηλίθια», είπε δήθεν επιτιμητικά και γύρισε προς τους φίλους του.

«Τι λέτε, πώς να το τιμωρήσουμε το πουτανάκι;»

Η Γιοχάνα έκανε μια γκριμάτσα σε μια μάταιη προσπάθεια να κάνει με ένα χαμόγελο την έκρηξη βίας του άντρα της

να φανεί σαν αστείο. Οι φίλοι του (και οι δύο καλά ντυμένοι με κουστούμι, γραβάτα και μαντιλάκι στο τσεπάκι του σακακιού τους· και οι δύο με βέρα) γέλασαν αδιάκριτα. Μόλις τότε πρόσεξε το πορνό που έπαιζε χωρίς ήχο στην τηλεόραση. Εκείνη τη στιγμή περνούσαν στο κεφάλι μιας γυμνής γυναίκας μια δερμάτινη κουκούλα.

Παράσταση. Το συνώνυμο του Κρίστιαν για την οικογενειακή βία. Πόσο συχνά της είχε ψιθυρίσει στο αφτί, ενώ ήταν στο κρεβάτι, τις φαντασιώσεις βιασμού που είχε ότι ήθελε να τη δέσει γυμνή σε ένα δέντρο στο δάσος, εκτεθειμένη σαν εύκολη λεία σε όσους περνούσαν από εκεί κάνοντας τζόκινγκ. Οι φαντασιώσεις του ήταν εν μέρει τόσο γελοίες (μια φορά ήθελε πράγματι να τη βάλει να δουλέψει σε ένα μπουρδέλο), που δεν ανησύχησε ποτέ στα σοβαρά μήπως και τις έκανε πράξη. Εκείνο το αυγουστιάτικο καλοκαιρινό απόγευμα αναγνώρισε το λάθος της.

Την επόμενη μέρα άρχισε να πίνει. Για να ζαλιστεί. Για να ξεχάσει. Τη μέρα του μέχρι τότε μεγαλύτερου πόνου της, τη μέρα που έβαλε τον θεμέλιο λίθο για τη μετέπειτα εισαγωγή της στο Ζανκτ Πφάρενχοπ – τέσσερα χρόνια αργότερα, όταν είχε ήδη χάσει τη δουλειά της, όλες της τις κοινωνικές επαφές και ένα σημαντικό κομμάτι της θέλησής της για ζωή και όταν ο Κρίστιαν της ανακοίνωσε στο τραπέζι της κουζίνας ότι ήθελε να χωρίσουν. Είχε ερωτευτεί μια νεότερη, πιο όμορφη και πιο έξυπνη γυναίκα, μια φοιτήτρια, που δεν είχε χάσει τον έλεγχο του εαυτού της, όπως εκείνη. Και, φυσικά, θα έπαιρνε μαζί του τη Νίκολα, την έφηβη κόρη τους, που δεν ήταν δυνατόν να την άφηνε με μια ξεπεσμένη μπεκρού, η οποία έπεφτε στην αγκαλιά του πρώτου τυχόντα σαν φτηνό τσουλάκι.

Δάκρυα άρχισαν να κυλούν από τα μάτια της και

κατ' εξαίρεση τα χέρια της δεν έτρεμαν επειδή είχαν πέσει τα επίπεδα του αλκοόλ. «Δεν μπορείς να το κάνεις», ήθελε να του φωνάξει. «Δεν μπορείς να με πετάξεις σαν σκουπίδι και να μου κλέψεις την κόρη». Το μόνο που κατάφερε να αρθρώσει όμως ήταν μια πονεμένη κραυγή.

Ο Κρίστιαν κούνησε υποτιμητικά το κεφάλι του, ενώ στα μάτια του το μόνο που υπήρχε ήταν περιφρόνηση. Ήξερε ότι είχε κερδίσει τη μάχη πριν καλά καλά αρχίσει. Εκείνος ήταν δικηγόρος, εκείνη μια ψυχικά διαταραγμένη μπεκρού. Μόνο τα βίντεο που την είχε τραβήξει, ενώ έπρεπε να αφήνεται στα χέρια φίλων, γνωστών και τελείως άγνωστων αντρών, θα έκαναν ακόμα και την πιο χειραφετημένη δικαστίνα οικογενειακών υποθέσεων να πάρει το μέρος του άντρα. Βίντεο στα οποία η Γιοχάνα ήταν η μόνη που δεν της επιτρεπόταν να φοράει μάσκα.

Δύο μήνες μετά τη μετακόμιση της Νίκολα και του Κρίστιαν, λίγο καιρό αφότου η κόρη της εξαφανίστηκε χωρίς να αφήσει ίχνη, προσπάθησε για πρώτη φορά να αυτοκτονήσει. Μετά την τρίτη αποτυχημένη απόπειρα, τη μέρα που η αστυνομία σταμάτησε τις έρευνες για τη Νίκολα, μπήκε στην κλινική.

Βρισκόταν εδώ ήδη έξι μήνες τώρα και, χάρη στην αποτοξίνωση, σωματικά πήγαινε σιγά σιγά όλο και καλύτερα. Τα δόντια της είχαν καταστραφεί, οι τιμές του συκωτιού εξακολουθούσαν να είναι σκέτη καταστροφή, οι πόνοι όμως γίνονταν μέρα με τη μέρα πιο υποφερτοί. Δεν ίδρωνε πλέον τόσο πολύ, ενώ από τότε που η βούρτσα περνούσε πάλι πιο εύκολα από τα μαλλιά της τόλμησε να βγει και έξω. Η ψυχή της, ωστόσο, ήταν χίλια κομμάτια κι αυτό δεν άλλαζε, εξακολουθούσε να νιώθει σαν απόβρασμα.

Ένα απόβρασμα με ρόμπα που περπατάει μόνο του στον κήπο της κλινικής.

Ο ηλικιωμένος άντρας που καθόταν στο παγκάκι, ο οποίος της έγνεφε κουνώντας φιλικά το κεφάλι και την προέτρεπε να καθίσει, δεν φαινόταν να ενοχλείται από τη γερασμένη εμφάνισή της. Λόγω της μακρόχρονης παραμονής της εκεί, η Γιοχάνα ένιωθε πως σχεδόν ανήκε στον εξοπλισμό της κλινικής.

Ήξερε τους περισσότερους από τους τροφίμους τουλάχιστον με το επίθετό τους, ωστόσο μέχρι τώρα δεν είχε μάθει για ποιο λόγο είχε εισαχθεί εδώ ο σιωπηλός άντρας που καθόταν δίπλα της. Δεν τον είχε δει μέσα στο κτίριο της κλινικής, ούτε τυχαία στους διαδρόμους, ούτε μαζί με τους άλλους στην τραπεζαρία όταν μοίραζαν το φαγητό. Όποτε όμως πατούσε το πόδι της στον κήπο, ο άντρας με την παλιομοδίτικη εμφάνιση ήταν στη θέση του. Ευθυτενής σαν λαμπάδα, με περιποιημένα κοντά, αραιά μαλλιά και χωρίστρα τόσο έντονη όσο η πιέτα στο φανελένιο του παντελόνι, μοίραζε ψίχουλα στα περιστέρια, στις παπαδίτσες, στα ψαρόνια και στα σπουργίτια που ήταν μαζεμένα στα πόδια του. Πότε πότε χάριζε στη Γιοχάνα ένα πονηρό χαμόγελο και έβαζε ένα ψίχουλο στο στόμα του.

Αυτές τις λίγες στιγμές της βουβής τους επικοινωνίας δεν μπορούσε να τραβήξει το βλέμμα της από τα μάτια του, που έδειχναν πολύ πιο νέα, πιο ζωηρά και πιο μυστηριώδη από ό,τι ο ίδιος ο άντρας, που την ηλικία του δύσκολα μπορούσε να υπολογίσει – κάπου κοντά στα εξήντα.

Σήμερα του μίλησε, αφού έμειναν για ένα διάστημα να κάθονται ο ένας δίπλα στον άλλο και να αφουγκράζονται τον μακρινό θόρυβο του αυτοκινητόδρομου της πόλης.

«Μπορώ να σας ρωτήσω κάτι;»

«Φυσικά».

Η φωνή του ακούστηκε φιλική και της θύμισε τον καθηγητή της ενισχυτικής διδασκαλίας στα Μαθηματικά, που είχε πεθάνει προ πολλού και που δεν έχανε την υπομονή του μαζί της ούτε την εικοστή φορά που επαναλάμβανε κάτι.

«Για ποιο λόγο είστε εδώ;»

Γύρισε προς το μέρος της και τα παράξενα μάτια του καρφώθηκαν πάνω της. «Εξαιτίας σας».

Εκείνη έβαλε τα γέλια και περίμενε ότι ο άντρας θα έπαιρνε πίσω το σχόλιό του, δείχνοντας έτσι πως ήταν αστείο. Εκείνος όμως παρέμεινε σοβαρός.

«Τι εννοείτε;»

«Δεν είμαι ασθενής. Είμαι επισκέπτης».

«Και επισκέπτεστε...» Η Γιοχάνα δίστασε για λίγο. «Επισκέπτεστε εμένα;»

«Πράγματι».

«Για ποιο λόγο;»

«Για να σας δείξω κάτι».

«Τι;»

«Την απόδειξη για το ότι η ζωή στάθηκε μέχρι τώρα καλή μαζί σας».

Ο άντρας ξαφνικά έπαψε να ακούγεται φιλικός. Δεν έμοιαζε πια ούτε και με συνταξιούχο που ταΐζει τα περιστέρια στον κήπο επειδή δεν έχει πώς να περάσει καλύτερα τη μέρα του.

«Κοιτάξτε καλά αυτό εδώ».

Της έδωσε μια φωτογραφία. Οι κόρες της Γιοχάνα μεγάλωσαν όταν το βλέμμα της έπεσε στην πεντακάθαρη φωτογραφία ενός μικρού κοριτσιού.

Χρειάστηκε ένα τρομερό δευτερόλεπτο μέχρι να καταλάβει την κτηνωδία και τη βιαιότητα της εικόνας στο σύνολό της, μιας και ο εγκέφαλός της, σε μια προσπάθεια αυτοπροστασίας, αρνιόταν να διακρίνει το αδιανόητο.

«Μπορείτε να την κρατήσετε», είπε ο άντρας και της έβαλε την πολαρόντ στο χέρι. «Δείτε τη σαν τιμωρία για την ευθύνη που σας βαραίνει».

Σηκώθηκε, έφτιαξε το μπουφάν του και έλεγξε το φερμουάρ του παντελονιού του.

«Να με συγχωρείτε τώρα, με καλεί το καθήκον. Όπως είδατε και η ίδια, δεν έχω τελειώσει ακόμη με την κόρη σας».

Ύστερα, λίγο πριν η Γιοχάνα καταρρεύσει βγάζοντας μια κραυγή, ο επισκέπτης έφυγε. Το περπάτημά του ήταν ελαφρύ, πεταχτό και ζωηρό. Όπως αυτό ενός ευτυχισμένου και ικανοποιημένου άντρα που τα έχει βρει με τον εαυτό του και τον κόσμο.

Πέντε μήνες αργότερα.

Τώρα.

Κεφάλαιο 2

Αλεξάντερ Τσόρμπαχ (Εγώ)

ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΗ ΕΓΡΗΓΟΡΣΗ. Ο χειρότερος τρόμος έχει συχνά αθώο όνομα. Πριν από πολύ καιρό, τότε που είχα ακόμη κάτι που θα μπορούσε κανείς να το πει «ζωή», πήρα μια φορά συνέντευξη από μια γυναίκα με ένα πολύ σοβαρό ψυχολογικό τραύμα. Αν και από τότε που της είχε συμβεί –η δική της ανεπιθύμητη εγρήγορση– είχαν περάσει ήδη χρόνια, υπέφερε ακόμη από κρίσεις πανικού. Η Λάρα Βάιτσμαν δεν είχε προηγουμένως κανένα πρόβλημα με τους μικρούς χώρους, μετά όμως δεν άντεχε ούτε στη μεγάλη αίθουσα γραφείων στην εφημερίδα μου. Ύστερα από δύο αποτυχημένες προσπάθειες να της πάρω συνέντευξη, στις οποίες δεν τελειώσαμε την πρώτη ερώτηση για τους αδιανόητους πόνους της, αναγκαστήκαμε να διακόψουμε και να μεταθέσουμε τη συζήτηση σε έναν πιο ανοιχτό χώρο. Έτσι, βρέθηκα μέσα στη λαμπερή λιακάδα στο Τίεργκαρτεν να ακούω τις εφιαλτικές περιγραφές μιας νεαρής γυναίκας.

«Ήταν απλώς μια κύστη στο υπογάστριο», άρχισε να λέει η Λάρα Βάιτσμαν σιγανά, και ακόμη ανατριχιάζω όταν θυμάμαι τη σπασμένη φωνή της στην ταινία του μικροκασετοφώνου μου. Μια φωνή που ταίριαζε τόσο καλά στην εξωτερική

εμφάνιση της Λάρα, σαν να την είχε διαλέξει κάποιος σκηνοθέτης ειδικά γι' αυτό το αδύναμο σώμα. Το τραύμα είχε ανοίξει μεγάλες τρύπες στην ψυχή της και κοιτώντας από λίγο πιο κοντά μπορούσες μάλιστα να τις δεις. Η Λάρα ήταν τόσο αδύνατη, το δέρμα της τόσο ανοιχτόχρωμο, που έμοιαζε με περγαμινή, σε σημείο όπου φοβόσουν ότι οι ακτίνες του ήλιου θα διαπερνούσαν το σώμα της μόλις στεκόταν στο φως.

«Δεν ήξερα πως υπάρχει κάτι τέτοιο», είπε η Λάρα και κούνησε το κεφάλι της, σαν να μην μπορούσε ακόμη να το πιστέψει.

Ο χειρουργός της είχε κάνει χιλιάδες τέτοιες επεμβάσεις ρουτίνας, ενώ ούτε εκείνη είχε στην αρχή αξιόλογες επιπλοκές. Τουλάχιστον δεν είχε επιπλοκές που να αφορούσαν την αφαίρεση της κύστης της.

Όλα έγιναν όπως στις αμέτρητες προηγούμενες εγχειρήσεις. Με μία μόνο διαφορά: Η Λάρα Βάιτσμαν δεν ήταν αναισθητη. Μέχρι σήμερα δεν ξέρουμε αν της χορηγήθηκε λανθασμένη δόση αναισθητικού ή αν υπέφερε από μια σπάνια ανωμαλία η οποία δεν αφήνει γενικά το σώμα να αντιδράσει στην αναισθησία. Τα φάρμακα είχαν παραλύσει μόνο τις κινητικές της ικανότητες. Η Λάρα ήταν ξύπνια, δεν μπορούσε όμως να κάνει αισθητή την κατάστασή της. Δεν μπορούσε να δείξει ότι τα καταλάβαινε όλα: το νυστέρι που άνοιγε την κοιλιά της στα δύο· τους ατσάλινους συνδετήρες που έβαλαν στο σώμα της για να κρατήσουν ανοιχτό το συγκεκριμένο σημείο· και τα τσιμπήματα της βελόνας με την οποία έραψαν πάλι την πληγή ύστερα από περίπου μία ώρα. Ήθελε να ουρλιάξει στους γιατρούς και στις νοσοκόμες, οι οποίοι κατά τη διάρκεια της επέμβασης συζητούσαν για τις δυσκολίες που υπάρχουν σήμερα να βρεις ένα νηπιαγωγείο

στο Βερολίνο χωρίς αλλοδαπούς. Μάταια. Κανείς δεν μπορούσε να ακούσει τα εσωτερικά ουρλιαχτά της, που ακόμα και σήμερα λυσομανούν μέσα της.

Ανεπιθύμητη εγρήγορση. Ασθενείς που κατά τη διάρκεια της επέμβασης ξυπνούν με πλήρη συνείδηση του πόνου και δεν μπορούν να κάνουν την παρουσία τους αισθητή.

Από στατιστική άποψη συμβαίνει τόσο σπάνια, ώστε χρειαζόμαστε έναν αριθμό με μηδενικά πριν και μετά το κόμμα για να το δείξουμε. 0,03%. Τόσο απίθανο όσο και το χτύπημα κεραυνού με λιακάδα. Ακούγεται καθησυχαστικό, τουλάχιστον όσο δεν σκέφτεται κανείς ότι θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι τρεις στις δέκα χιλιάδες. Περίπου τριάντα άνθρωποι στο κατάμεστο ολυμπιακό στάδιο. Σπάνιο, αλλά όχι απίστευτο.

Από τότε που έγινα έρμαιο του Συλλέκτη Ματιών, του άντρα που σκότωσε τη γυναίκα μου και απήγαγε τον γιο μου, ξέρω πώς πρέπει να ένιωθε τότε η Λάρα Βάιτσμαν πάνω στο χειρουργικό τραπέζι. Τότε που την άνοιξαν, με το σώμα της να τα αισθάνεται όλα – τα παυσίπωνα τα οποία της χορήγησαν ήταν εξίσου δραστικά με ένα τραυμαπλάστ σε μια σπασμένη μέση.

Όσο συχνά κι αν προσπαθούμε να παρηγορηθούμε με στατιστικές που κάνουν τον κίνδυνο για τη ζωή μας να μοιάζει αμελητέος, πάντα κάποιος θα είναι η θλιβερή περίπτωση που καθιστά αναγκαίο το κόμμα μετά το μηδενικό. Και κάποιες φορές είμαστε εμείς οι ίδιοι. Τότε βλέπουμε με τα ίδια μας τα μάτια τον κεραυνό να πέφτει, παρόλο που ο ήλιος λάμπει, έτσι όπως σήμερα, αυτή τη μέρα του Δεκεμβρη με το τσουχτερό κρύο, όταν τελικά βρίσκομαι έξω από την κρυφώνα στην οποία ο Συλλέκτης Ματιών κρατάει τον γιο μου. Μου έδωσε

σαράντα πέντε ώρες και επτά λεπτά χρόνο για να τον βρω. Αν αργούσα να φτάσω έστω και για ένα λεπτό, ο Γιούλιαν αυτομάτως θα έσκαγε στο μπουντρούμι όπου ήταν κλεισμένος. Αυτοί είναι οι κανόνες του παιχνιδιού. Διεστραμμένοι όσο και αμετάβλητοι. Ξέρω επομένως τι με περιμένει όταν ανοίγω την καταπακτή και μπαίνω στο σκοτάδι.

Επτά λεπτά μετά τη λήξη του τελεσιγράφου.

Κεφάλαιο 3

«ΣΚΑΤΑ», ΛΕΕΙ Ο άντρας που στέκεται πίσω μου και κρατάει τον φακό. Για μια φευγαλέα στιγμή νιώθω την επιθυμία να γυρίσω και να του δώσω με όλη μου τη δύναμη μια γροθιά στο πρόσωπο. Δεν θέλω να με τρώει άλλο η απόγνωση, ο δε Στόγια, παρά το όπλο στο δεξί του χέρι, μου φαίνεται να είναι ένα κατάλληλο αλεξικέραυνο. Τουλάχιστον για μια στιγμή, όχι περισσότερο από ένα ανοιγοκλείσιμο των ματιών, και μετά η φωτεινή δέσμη του φακού στο αριστερό του χέρι πέφτει σε ένα μικρό κουτί πάνω στο μεταλλικό πάτωμα. Όλες μου οι κινήσεις παγώνουν.

«Οπισθοχώρηση», ακούω τον επιθεωρητή να λέει στον ασύρματό του. «Και στείλτε έναν κομάντο. Κάτι είναι εδώ».

Ναι, κάτι είναι εδώ. Και δεν είναι ο γιος μου.

Γονατίζω στο πάτωμα και στηρίζομαι με τα χέρια σε μια τάβλα, ενώ πίσω μου ακούω τις μπότες του κομάντο των Ειδικών Δυνάμεων να ανεβαίνουν με ποδοβολητά την ατσάλινη σκάλα.

Την πληροφορία να ψάξουμε τον Γιούλιαν σ' αυτό εδώ το αχρηστευμένο δεξαμενόπλοιο μας την έδωσε ένας φύλακας από τα ναυπηγεία του Αμβούργου. Η δουλειά αυτού

του άντρα, που είχε βγει νωρίτερα στη σύνταξη, ήταν να μη λεηλατηθεί η μαούνα που ήταν στο ντοκ. Στον γύρο που έκανε στους χώρους φόρτωσης είπε ότι άκουσε ένα παιδί να κλαίει και το ανέφερε στον προϊστάμενό του. Παίρνω βαθιά ανάσα.

Εδώ, στην κοιλιά του παλιού πλοίου, μυρίζει πετρέλαιο, λιπαντικό και ιδρώτα. Μυρίζει σκόνη, ούρα και φόβο. Το χειρότερο, όμως, είναι ότι μυρίζει όπως μυρίζει ο Γιούλιαν.

Μυρίζει το ζεστό του δέρμα και τα βρεγμένα μαλλιά του, που κολλάνε πάντα στο μέτωπό του όταν στέκεται με κομμένη την ανάσα στον διάδρομο του σπιτιού, επειδή πάλι ξέχασε την ώρα και έκανε τρέχοντας όλη την απόσταση από το γήπεδο ποδοσφαίρου μέχρι το σπίτι, για να μην αργήσει για το βραδινό φαγητό. Αυτή τη γλυκερή, έντονη, προσωπική μυρωδιά ενός δεκάχρονου, που την αγαπάει κανείς τόσο πολύ στα δικά του παιδιά, αλλά στα ξένα τη βρίσκει γρήγορα αφόρητη όταν εκτίθεται μαζικά σ' αυτή, για παράδειγμα μετά τη γυμναστική στα αποδυτήρια της πέμπτης τάξης.

«Βαριακούτε;» ρωτάει ο Στόγια δίπλα μου. Είναι σαν φάντασμα στο χλωμό φως που αντανακλάται από τους μεταλλικούς τοίχους. Φαίνεται ότι του λείπει ύπνος, το καταβεβλημένο πρόσωπό του δείχνει να αποτελείται μόνο από ρυτίδες ανησυχίας και σακούλες στα μάτια, κι έτσι μοιάζει μάλλον πολύ με το δικό μου.

«Εδώ κάτω δεν υπάρχει τίποτα εκτός από αυτό το κουτί. Ίσως να είναι βόμβα. Μπορεί να μας κάνει κομμάτια από στιγμή σε στιγμή».

Παίρνω βαθιά ανάσα, βγάζω τον αέρα από τη μύτη και νιώθω ότι ανάμεσα στις αναθυμιάσεις του φόβου και του πόνου που υπάρχουν εδώ, στη σκοτεινή αυτή κρυψώνα, μαζί με τις χημικές μυρωδιές βερνικιού, καθαριστικού και παλιού

ντίζελ, υπάρχει μια αδύναμη, ωστόσο ξεκάθαρη μυρωδιά του Γιούλιαν στον αέρα. Ξέρω ότι ο γιος μου ήταν εδώ. Περίμενε εδώ, στον χώρο φόρτωσης του πλοίου, τις τελευταίες σαράντα πέντε ώρες τον πατέρα του, στα νύχια ενός τέρατος που είχε ήδη σκοτώσει τη μητέρα του. Είχε επιλέξει την πίσω αριστερή γωνία, εκεί όπου βρίσκεται ένα ξεφτισμένο карабόσκοινο, για να κάνει την ανάγκη του. Πιθανόν μέσα στο σκοτάδι να έβλεπε τους μεταλλικούς τοίχους με τα νύχια του, για να βρει διέξοδο από αυτό το μπουντρούμι.

«Εντάξει, εντάξει. Φεύγω», λέω και σηκώνω τα χέρια ψηλά. «Δεν βαρέθηκα τη ζωή μου ακόμη», συνεχίζω να λέω ψέματα.

Ο Στόγια γνέφει ικανοποιημένος και κάνει ένα σοβαρό λάθος. Βάζει κάπως αδέξια το χέρι του πάνω στον ώμο μου, για να μου δείξει τη συμπόνια του. Στη διαδρομή για το Αμβούργο μου μίλησε για το δικό του σόι. Για την ανιψιά του, που είναι ενάμισι έτους και που σε κάποιες λεξούλες δεν μπορεί να πει το μι, ενώ το *μαμά* το λέει μια χαρά.

Θέλει να μου δώσει να καταλάβω ότι είναι και ο ίδιος άνθρωπος της οικογένειας και όχι μόνο αρχηγός του Εγκληματολογικού. Ότι μπορεί να καταλάβει πώς νιώθω. Ίσως πράγματι να μπορεί, ποιος ξέρει; Γελιέται όμως αν νομίζει ότι ο φόβος για μια βόμβα θα μπορούσε να με κάνει να υποχωρήσω έστω και ένα χιλιοστό. Είχα έρθει. Εδώ, στο τελευταίο μέρος που είδε ο γιος μου. Και έφτασα, με όλη την έννοια της λέξης, στο τέρμα κάθε μου εφιάλτη. Δεν υπάρχει κανένα άλλο μέρος στον κόσμο για να πάω. Βρίσκομαι σε παρόμοια κατάσταση με αυτή της Λάρα Βάιτμαν. Το αναισθητικό μου είναι το σοκ, το οποίο δεν είναι αρκετά ισχυρό ώστε να κοιμίσει τη συνείδησή μου, είναι όμως αρκετά ισχυρό ώστε

να μην μπορώ να προβάλω αντίσταση στη βία του Συλλέκτη Ματιών. Υποφέρω από μια ανεπιθύμητη κατάσταση εγρήγορης. Μόνο που στην περίπτωσή μου, σε αντίθεση με τη Λάρα Βάιτμαν, η επέμβαση θα διαρκέσει για πάντα.

Όλα αυτά δεν μπορεί να τα καταλάβει ο Στόγια, ούτε καν να τα φανταστεί. Γι' αυτό και δεν είναι προετοιμασμένος όταν λυγίζω λίγο τα γόνατα για να τον χτυπήσω με το κεφάλι στο πιγούνι. Βογκάει, παραπατάει, πέφτει προς τα έξω όμως από την ατσάλινη πόρτα μόνο αφού του παίρνω τον φακό από τα χέρια και του δίνω μια κλοτσιά στο στομάχι.

Δεν περνούν ούτε τρία δευτερόλεπτα, ώσπου να κλείσω από μέσα τον μπουλμέ και να κλειδώσω απέξω τους αστυνομικούς.

Εκείνη τη στιγμή χτυπάει το κινητό μου.

Κεφάλαιο 4

ΔΕΝ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΝΑ υπάρχει σήμα εδώ κάτω, αλλά η οθόνη γράφει πεντακάθαρα το όνομα του τέρατος που είναι υπεύθυνο για όλα μου τα βάσανα: Φρανκ Λάμαν. Ο Συλλέκτης Ματιών, που οφείλει το όνομά του στο γεγονός ότι, αφού πεθάνουν τα θύματα που απάγει, τους αφαιρεί το αριστερό μάτι.

Πατάω το πλήκτρο απάντησης και κολλάω το κινητό στο αφτί μου.

«Γεια σου, Άλεξ», λέει ο Φρανκ. Με έχει χαιρετήσει χιλιάδες φορές έτσι στο τηλέφωνο και στην αίθουσα σύνταξης της εφημερίδας. Η φωνή του ακούγεται ουδέτερη, χωρίς κανένα συναίσθημα, και σταθερή. Σαν να μην ήμασταν παρά συνάδελφοι που έχουν να συζητήσουν ένα άρθρο της εφημερίδας για το οποίο έκαναν τις έρευνες από κοινού και το οποίο σε μία ώρα πρέπει να έχει φύγει για τύπωμα. Σαν να μην είχε σπάσει τον αυχένα της γυναίκας μου και να μην είχε απαγάγει τον γιο μου.

«Θα σε βρω!» θέλω να ουρλιάξω. «Θα σε βρω, ακόμα κι αν ψάχνω για όλη μου τη ζωή. Και να εύχεσαι να συμβεί όσο πιο γρήγορα γίνεται. Γιατί, όσο περισσότερο καιρό ψάχνω να

σε βρω, τόσο περισσότερο χρόνο έχω να σκεφτώ τη μέθοδο βασανιστηρίων με την οποία θα σε σκοτώσω».

Ωστόσο, τόση δύναμη επιβολής δεν επιτρέπει η ανεπιθύμητη κατάσταση της εγρήγορσης, κι έτσι το μόνο που καταφέρνω είναι να πω βραχνά μία και μοναδική λέξη στο ακουστικό: «Πού;»

Πού είναι ο Γιούλιαν; Πού πήγες το πτώμα του;

Είναι ακόμα ένα χαρακτηριστικό του τρόπου δράσης του να μην αφήνει ποτέ τα πτώματα στην κρυψώνα τους, αλλά να τα βγάζει στο ύπαιθρο. Σε ένα μέρος με δάσος παρόμοιο με εκείνο που βρισκόταν τότε και ο καταψύκτης.

«Άργησες», λέει. Ο Στόγια χτυπάει πίσω μου σαν τρελός την ατσάλινη πόρτα, κι έτσι δεν καλοκαταλαβαίνω τον Φρανκ. «Σε συγχωρώ όμως».

«Εσύ συγχωρείς εμένα;»

«Ναι, παρόλο που ερμήνευσες λάθος όλα τα σημάδια, Άλεξ. Παρόλο που έχασες τον χρόνο σου κυνηγώντας με και γράφοντας στην εφημερίδα το ένα στόρι μετά το άλλο για μένα, αντί να γιορτάσεις τα ενδέκατα γενέθλια του γιου σου. Παρόλο που δεν είσαι καλύτερος από τους άλλους πατεράδες που σπαταλάνε τη ζωή τους στη δουλειά αντί να αφοσιωθούν στα παιδιά τους, αναγνωρίζω τον ιδιαίτερο δεσμό που υπάρχει ανάμεσά μας».

Ιδιαίτερος δεσμός. Ανακατευόμουν τόσο πολύ, ώστε δεν μπορούσα να πάρω αέρα. Ο Φρανκ δούλευε μαζί μου σαν ασκούμενος. Τον εκπαιδευσα στη σκανδαλοθηρική εφημερίδα στην οποία εργάζομαι. Τον προσέλαβα και έκανα ό,τι μπορούσα για κείνον στην αρχισυνταξία, επειδή στην αυθάδικη φύση του και στον ζήλο του για δουλειά αναγνώριζα ένα κομμάτι από τον εαυτό μου. Ξέρω ότι κάποια στιγμή η

σκέψη πως διάλεξα και προώθησα μόνος μου τον δολοφόνο της οικογένειάς μου, όταν όλα θα έχουν τελειώσει, θα με οδηγήσει στην τρέλα.

«Δεν ήθελα να γίνουμε εχθροί, Άλεξ. Ήσουν στ' αλήθεια το πρότυπό μου. Γι' αυτό έκανα τα πάντα για να μείνεις μακριά απ' όσα έκανα. Εσύ δεν ήθελες να ακούσεις όμως. Αλλά, όπως είπα, δεν είμαι τόσο σκληρός. Σε συμπαθώ πραγματικά. Μπορεί να είναι ένας ανόητος συναισθηματισμός αν, αναγνωρίζοντας το παρελθόν μας, σου δώσω μια δεύτερη ευκαιρία να σώσεις τον Γιούλιαν».

Να τον σώσω;

Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα γιατί οι άνθρωποι αρχίζουν να πιστεύουν στον Θεό. Προσεύχομαι σε όποιον Θεό γνωρίζω ο σαδισμός του Φρανκ να μην πηγαίνει τόσο μακριά ώστε να μου δίνει αβάσιμες ελπίδες.

«Ο Γιούλιαν είναι ζωντανός;»

«Ναι. Αλλά αυτή είναι μια κατάσταση που αλλάζει, όπως ξέρεις».

«Τι πρέπει να κάνω;» ρωτάω και προσπαθώ να αγνοήσω τις φωνές που ακούγονται πίσω από την ατσάλινη πόρτα. Ο Στόγια δεν είναι πλέον μόνος του και απειλεί να εκκενώσει το πλοίο και να με αφήσει εδώ, αν δεν βγω αμέσως έξω.

Με την ταραχή που είχα, δεν ήμουν πλέον βέβαιος αν είχα κάνει την τελευταία ερώτηση ή αν απλώς την είχα σκεφτεί, κι έτσι ξαναρώτησα: «Τι πρέπει να κάνω για να τον αφήσεις ελεύθερο;»

Η απάντηση του Φρανκ είναι εξίσου σύντομη όσο και ακατανόητη.

«Δεκατρία. Δέκα. Εβδομήντα ένα».

«Τι είναι αυτό;»

«Ένας αριθμός».

«Σε τι τον χρειάζομαι;»

«Για να ανοίξεις το κουτί».

Χρειάζεται να καταβάλω μεγάλη προσπάθεια για να σηκώσω το αριστερό μου χέρι. Τελικά τα καταφέρνω, και η φωτεινή δέσμη του φακού πέφτει πάνω στο αντικείμενο που βρίσκεται ακριβώς στη μέση του τετράγωνου χώρου φόρτωσης, μπροστά στα πόδια μου.

Το ξύλινο κουτί, με τα μπρούντζινα ελάσματα που είχαν αλλάξει χρώμα, μου θυμίζει παλιά κοσμηματοθήκη. Μια παρόμοια είχε η Νίκι, μικρότερη όμως, που μέχρι και σήμερα βρίσκεται στο ράφι που υπάρχει στο επάνω μέρος του κρεβατιού μας, χωρίς να έχει ποτέ ούτε ένα κόσμημα μέσα. Η γυναίκα μου είχε βρει αυτή την πομπέ μπιζουτιέρα, με την επένδυση από κόκκινο βελούδο, στο υπαίθριο παζάρι της οδού 17ης Ιουνίου και, όπως τόσο πολλά άλλα άχρηστα αντικείμενα, την είχε κουβαλήσει στο σπίτι μας στο Ρουντόμπερ Ντέρφερμπλικ. Και μόνο στην ανάμνηση που γεννά μέσα μου αυτό το κουτί, τα μάτια μου γεμίζουν δάκρυα. Και τι δεν θα 'δινα για να μπορούσα να μαλώσω για τελευταία φορά με τη Νίκι για τους άχρηστους συλλέκτες σκόνης που είχε βάλει στο υπνοδωμάτιό μας! Αυτή τη δυνατότητα, όμως, ο Φρανκ μου τη στέρησε για πάντα. «Ξέρεις την έκφραση “Σ’ αγαπώ περισσότερο από τη ζωή μου”;» τον ακούω να ρωτάει. Το αφτί μου, που πάνω του πιέζω το κινητό, με καίει σαν να έχει πάρει φωτιά. Γονατίζω και πιάνω την κλειδαριά ασφαλείας με την οποία είναι σφραγισμένο το κουτί.

«Δεν σε ακούω, Άλεξ».

«Ναι. Ναι, την ξέρω», απαντάω, ενώ γυρίζω με κόπο τα ροδάκια με τους αριθμούς.

Δεκατρία. Δέκα. Εβδομήντα ένα.

«Και; Εσύ το κάνεις;»

«Ποιο πράγμα;»

Το τελευταίο ψηφίο μπαίνει στη θέση του, και η κλειδαριά ανοίγει με απρόσμενη δύναμη, βγαίνει από το μάνταλο και πέφτει κάτω. Ανοίγω το κουτί και βρίσκω μέσα ακριβώς αυτό που περίμενα.

«Αγαπάς τον Γιούλιαν περισσότερο από τη ζωή σου;»

«Ναι».

«Τότε απόδειξέ το».

«Να αυτοκτονήσω;» ρωτάω και βγάζω το πιστόλι από την κασετίνα. Είναι ελαφρύ σαν ψεύτικο, ωστόσο από τη ζωή μου ως αστυνομικού, που έχει περάσει προ πολλού, ξέρω τι καταστροφικά αποτελέσματα μπορεί να έχει ένας πυροβολισμός με το όπλο αυτό. Το μοντέλο που κρατάω στο χέρι μου είναι το ίδιο με εκείνο που, πριν από χρόνια, πυροβόλησα μια ψυχικά διαταραγμένη γυναίκα η οποία ήθελε να σκοτώσει ένα μωρό.

«Ναι. Αλλά πρέπει να το κάνεις σωστά».

Σωστά;

«Τι θα πει αυτό;»

Πιέζω ακόμα περισσότερο το κινητό στο αφτί μου, και ο χτύπος του χρονόμετρου γίνεται πιο δυνατός. Αναγκάζομαι να συγκρατηθώ για να μη βάλω τις φωνές στον Φρανκ.

Άσε τα αρρωστημένα σου παιχνιδάκια. Δώσε μου πίσω τον Γιούλιαν. Και μετά κρύψου καλύτερα απ' όλα τα θύματά σου. Γιατί, αν σε βρω εγώ ή οποιοσδήποτε άλλος, θα...

«Έχεις ακόμα τέσσερα λεπτά και έξι δευτερόλεπτα», λέει ο Φρανκ, και ο χτύπος του ρολογιού γίνεται πιο σιγανός. «Βάλε την κάννη του όπλου στο αριστερό σου μάτι και πάτα τη σκανδάλη. Μόλις δω το πτώμα σου στις ειδήσεις, θα αφήσω

ελεύθερο τον Γιούλιαν. Αν διστάσεις περισσότερο απ' όσο πρέπει, θα χάσεις τον μπαλαντέρ σου, κι εγώ θα αφήσω τον Γιούλιαν να πεθάνει από ασφυξία και θα του βγάλω το αριστερό μάτι».

Όπως προηγουμένως και σε όλα τα άλλα παιδιά.

«Α, και κάτι ακόμα: Αν έχω την παραμικρή αίσθηση ότι μπλοφάρεις...» Ο Φρανκ έκανε μια μικρή παύση «...αν για κάποιον λόγο έχω αμφιβολίες για τον θάνατό σου, θα σκοτώσω τον Γιούλιαν και δεν πρόκειται να βρεις το πτώμα του ποτέ. Τότε δεν θα ψάχνεις να βρεις τον γιο σου, αλλά ένα άψυχο κουφάρι, και δεν θα υπάρχει τίποτα που να μπορείς να θάψεις. Ακόμη σπαρταράει το ψάρι στα δίχτυα μου. Ακόμη μπορώ να δώσω οδηγίες στην αστυνομία για το πώς να βρει τον Γιούλιαν. Οδηγίες που θα του σώσουν τη ζωή. Με κατάλαβες;»

«Ναι», είπα βραχνά.

«Και τότε γιατί εξακολουθώ να ακούω τη φωνή σου; Στη θέση σου, να πάρει η οργή, θα έβαζα το όπλο εκεί που σου είπα! Χάνεις χρόνο!»

Είμαι ακόμη γονατισμένος μπροστά στην κασετίνα. Τον φακό τον άφησα στο πάτωμα ώστε να μπορώ να κρατάω με το ένα χέρι το τηλέφωνο και με το άλλο το όπλο. Σηκώνομαι αργά αργά. Πίσω από την ατσάλινη πόρτα επικρατεί ησυχία, πράγμα που με κάνει να συμπεράνω ότι ο Στόγια πραγματοποίησε την απειλή του και έφυγε.

«Θέλω να μιλήσω μαζί του», λέω με εντυπωσιακά σταθερή φωνή, ενώ κρύος ιδρώτας κυλάει ανάμεσα στις ωμοπλάτες μου. Ανασαινώ με δυσκολία. «Με τον γιο μου. Δώσ' τον μου».

«Με πληγώνεις, Άλεξ. Δεν μου έχεις καμιά εμπιστοσύνη πια; Κι εσύ μου έχω αποδείξει τόσες φορές την εντιμότητά μου;»

Ένα βουητό ακούγεται στη γραμμή και τα παράσιτα καλύπτουν τα τελευταία του λόγια. Ακούγεται σαν να έχει βάλει μπροστά μια ξυριστική μηχανή. Μάλλον όμως ο Φρανκ άλλαξε θέση και πήγε κοντά σε κάποια συσκευή. Εκμεταλλεύομαι την παύση για να βεβαιωθώ, ρίχνοντας μια ματιά στο κινητό μου, ότι το έβαλα να μαγνητοφωνεί και ότι η συζήτησή μας καταγράφεται.

«Ποιος σου έδωσε τα καθοριστικά στοιχεία που σε οδήγησαν στη διάσωση των διδύμων;» συνεχίζει να ρωτάει. «Θα μπορούσα να είχα πάρει τα παιδιά από την κρυψώνα προτού τα βρεις, αντ' αυτού όμως τήρησα τους κανόνες του παιχνιδιού».

«Θέλω να μιλήσω με τον Γιούλιαν», επιμένω. Με κάθε ανάσα που παίρνω, η πίεση στα πνευμόνια μου μοιάζει να γίνεται μεγαλύτερη. Ξέρω ότι ο πανικός μου, που μεγαλώνει, δεν μου αφήνει χρόνο. Σε λίγο θα αρχίσω να αναπνέω πολύ γρήγορα.

Για κάποια λεπτά δεν συμβαίνει τίποτα, μόνο τα παράσιτα δυναμώνουν στην άλλη άκρη της γραμμής. Μετά ακούγεται ένα τρίξιμο, και ο Φρανκ αναστενάζει.

«Καλά λοιπόν, επειδή είσαι εσύ, Άλεξ. Σύντομα όμως. Άλλα σαράντα δευτερόλεπτα».

Το βουητό σταματάει και, για μια φευγαλέα στιγμή, φοβάμαι ότι η γραμμή έχει πέσει, μετά όμως ακούω μία και μόνο ψιθυριστή λέξη που με κάνει να δακρυσώ.

«Μπαμπά;»

«Ω Θεέ μου, Γιούλιαν».

Η φωνή του γιου μου, που ακούγεται πολύ πιο παιδική από ό,τι τη θυμόμουν, είναι ταυτόχρονα αλάτι και βάλαμο στις πληγές που άνοιξε στην ψυχή μου ο Φρανκ.

Τρικλίζω και γονατίζω ξανά, προτού χάσω την ισορροπία μου. Τις τελευταίες μέρες δεν έχω κοιμηθεί ούτε μία ώρα, με βασάνισαν και παραλίγο να πνιγώ στην προσπάθειά μου να σώσω δύο παιδιά. Κράτησα στην αγκαλιά μου τη δολοφονημένη γυναίκα μου και ακολούθησα παντού αυτόν τον ψυχοπαθή – δεν τελείωσα όμως. Τώρα αρχίζω. Ύστερα από όλες τις ταλαιπωρίες, μετά τη λήξη όλων των τελεσιγράφων που έλαβα, τελικά τα κατάφερα. Βρίσκομαι πολύ κοντά να σώσω τη ζωή του εντεκάχρονου Γιούλιαν. Την ανταλλαγή που μου προσφέρει ο Φρανκ τη νιώθω αυτή τη στιγμή σαν λυτρωτικό δώρο.

«Πότε θα έρθεις;» ρωτάει ο Γιούλιαν. Ακούγεται κουρασμένος και φοβισμένος, όπως παλιά, τότε που χτυπούσε την πόρτα της κρεβατοκάμαράς μας επειδή τον είχε ξυπνήσει η καταιγίδα.

«Δεν ξέρω, μωρό μου», ψιθυρίζω και βάζω το όπλο στο μάτι μου.

«Άλλα δέκα δευτερόλεπτα», ακούω τον ψυχοπαθή να φωνάζει στο βάθος. Ο Γιούλιαν αρχίζει να κλαίει.

«Σ’ αγαπάω, μπαμπά».

«Κι εγώ».

Για πάντα.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και κρατάω τον αέρα. Ταυτόχρονα πιέζω την κάννη του όπλου στο κλειστό αριστερό μου μάτι. Όταν το αντανakλαστικό της αναπνοής είναι έτοιμο να ξαναμπει σε λειτουργία και οι πνεύμονές μου κινδυνεύουν να εκραγούν, πατάω τη σκανδάλη.

Ακολουθεί μια διαπεραστική έκρηξη, συνοδευόμενη από έναν κρότο που στο αποκορύφωμά του, μόλις το βλήμα τρύπησε το κρανίο μου, σταματάει ξαφνικά – και μετά χάθηκαν

όλα: ο χώρος φόρτωσης, το πιστόλι στο χέρι μου, το φως και η έκρηξη. Και μετά...

Όλα μαύρισαν.

Ο κόσμος, στον οποίο σπατάλησα τα τελευταία χρόνια της ζωής μου και τα έχασα όλα, δεν υπάρχει πια.